

Ät grönsaker
fyll
varje måltid

Syllade Tomater

400 gram tomater, små hela eller skurna i klyftor.
300 gram socker.
15 gram syltad ingefära, 15 gram rå. Något vatten.

Socker och vatten kokas till lag. Ingefäran tillsättes, får sakta koka fem minuter, varefter den råa ingefäran upptages och tomaterna läggs. Får sakta koka till klarhet. Uppslås i varma med konjak sköljda burkar. Efter ett par dagar uppkokas lagen och inkokas samt slås varm över tomaterna. Får kallna. Täckes. Överbindes som föregående.

Detta är ett av de 82 recepten på tomater som finnes i boken: 82 sätt att använda och tillreda tomater, av Ellen Nordenstreng.

I varje bokhandel eller från Propagandaföreningen, Box 1021, Sthlm 16.
Pris 1:25.
Insänd frim.

F. P. T.

NORDISK FOTOGRAFY 1929

LÖSNUMMERPRIS 40 ÖRE

•VINTERASTER•

Foto: PAUL SCHMIDT

ALLMÄN Svensk Trädgårdstidning

1929 · Nr 22

Östergötlands
Botan. Trädgårds
Bibliotek

28.NOV.1929

FRÖ för tidigaste sådd, **Lathyrus, Tomater, Gurkor m. m.**
W:s Nicotinpulver, Raffiabast extra prima, Bambu-
käppar, Boklöv rött och grönt, Binderimaterial.

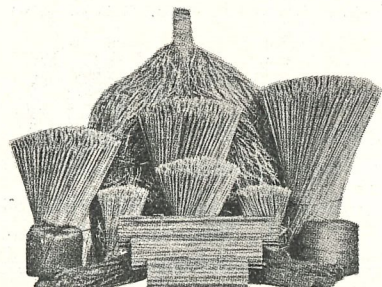
Katalog på begäran.

W. WEIBULL, Landskrona

STOCKHOLM: LILLA NYGATAN 20, SVEAVÄGEN 23 Tel. Norr 31475

Bambusplits, Furukäppar, Bast, Mattgarn och Cocusgarn

A.B.L. Dahnfeldts Tröhandel
 TELEFONER 896 6 2346
 Hålsingborg
 POSTGIRO 6301
 TELEGR. ADR. D. HÄNFELDT
 November 1929

Anton Petterssons
 SPEDITIONSÅFFÄR

Packhusgränd 6, Stockholm
 Telefon: 5576, Norr 22177, Spånga 160 (Bostad)
 Telegr. adr.: Spedant

Specialitet: Förtullningar av artiklar för trädgårdsmästare och blomsterhandlare.

KATALOGER
 FAKTUROR, BREVPAPPER

Trycksaker av alla slag
 erhåller Ni från

NORDISK ROTOGRAVYR

Tunnelgatan 4, Stockholm
 Telefon Norr 32880

BEGÄR KOSTNADSFÖRSLAG!

ALLMÄN

Svensk Trädgårdstidning

REDAKTION
 DROTTNINGGATAN 47
 STOCKHOLM
 Tel. 13917

POSTGIROKONTO 940

LOKALREDAKTION
 GÖTEBORG
 JOHANNEBERGSGATAN 16

PRENUMERATIONSPRIS: handeln och genom posten
 direkt från tidningens exped.
 1/2år kr. 7:— 1/3år kr. 3:75 Eftertryck av text och repro-
 1/4år Kr. 2:— duktion av illustrationer till-
 Lösnnummerpris 40 öre. låtes då tidningens namn
 Ut kommer med 2 nr i mån. nämnes.
 Prenumeration kan ske i bok

ANNONSPRISER:
 1/2sida kr. 200:—, 1/3sida
 kr. 100:—, 1/4sida kr. 70:—,
 1/8sida kr. 35:—, 1/16sida
 kr. 17:50. 30 cm² ruta å inne-
 hållssida kr. 20:—, Omslagets
 baksida kr. 250:—.

Förmånliga rabatter vid upp-
 repad annonsering.

Författarna ansvara själva för
 artiklarnas innehåll.

JOFUROL

preparaten döda all växtohyra.

NUTRIGEN

Hässelbyblandning bästa blomstergödnings-

Primula för trädgård och stenparti.

III

(Forts. från nr 21.)

Vivorna och deras grupp.

Auriklerna och övriga i föregående uppsatser behandlade primulor äro så gott som utan undantag fjällväxter, som även i odling fördraga den hårdaste vinter, men för vilka låglandets somrar ofta äro allt för heta och torra. Detta senare är orsaken till, att även de av dem, som i fjällen växa på solöppna platser, här i regel måste odlas i skugga för att bibringas något av den svala luft och kyliga jordmån de älska.

Vivorna däremot hava i allmänhet sin hemvist i lägre regioner och på grund därav i odling andra krav. De avsky visserligen även de torr jord och brännande sol fullt ut lika mycket som auriklerna och fordra liksom dessa för sin trevnad ett visst mått av skugga och fuktighet. I motsats till auriklerna, som alltid böra odlas i öppet läge, trivas de flesta av vivorna bäst i skuggan under lövbärande träd och buskar och förutom fuktighet älska de framför allt ljum luft och varm jordmån. Hårda vintrar äro ej i deras smak. Dessa fordringar äro, som lätt inses, ofta svåra nog att uppfylla, och de av vivorna — tyvärr just de äldaste bland dem — som ej kunna ge avkall på sina krav, kunna därför odlas med framgång endast på de få platser, där såväl klimat som jordmån och läge motsvara deras behov. Det finnes emellertid också vivor, som i alla avseenden äro anspråkslösa, och de närmare uppgifterna om deras olika odlingsvillkor lämnas därför bäst vid beskrivningen av de särskilda arterna.

Trädgårdsvivorna, de allmännast odlade av alla primulor, äro dels kulturväxter, åstadkomna genom korsning mellan de tre varandra närstående arterna *P. veris*, *P. elatior* och *P. acaulis*, dels varieteter av dessa arter. Då rikedomerna på olika formtyper inom arterna är mycket stor, och deras hybridiserings-

förmåga synes obegränsad, kunna många av trädgårdsvivorna ej gärna hänföras till någon bestämd stamart utan pläga upptagas under det särskilt i England allmänt använda namnet *P. polyanthus*. De trädgårdsvivorna, vars karaktärer nära ansluta sig till någon av stamarterna, beskrivas emellertid för översiktlighetens skull bäst under dess namn. *P. veris* är säkerligen den obetydligaste inom vivornas triumvirat, men såsom den enda av dem, som allmänt förekommer vild här i landet, lämpar den sig bäst att utgå från vid beskrivning av denna grupp.

Gullvivan, majnyckeln — engelsmännens Cowslip — är i många trakter jämte blåsippan vårblomman framför andra. Den är tillräckligt väl känd för att här ej behöva någon beskrivning; framhållas må blott, att de vecdigt skrynkade, tunna bladen, så vitt skilda från auriklernas blanka, köttiga, karakteriserar hela denna grupp.

Gullvivan växer företrädesvis i kalkrik jordmån, både lättare och tyngre, och då den bättre än andra vivor föredrager torra, finner man den såväl på öppna ängar som under träd. Inflyttade i trädgården få de vilda plantorna, även om de odlas i nog så mager jord, dubbelt högre stänglar och mångdubbelt frodigare växt, än de uppnå på sina naturliga växtplatser. På grund av sin lättskötthet och blomsterrikedom samt det kompakta växtsättet utgör gullvivan en förträfflig kantväxt, och detta gäller i fullt ut lika hög grad den vilda stamarten som dess kultiverade avkomlingar. För naturalisering böra dessa senare icke komma i fråga, då de vid självsädd fort urarta; den vilda gullvivan däremot är som skapad för detta ändamål.

Bland gullvivans olika trädgårdsvivorna finnes en i Sverige sedan gammalt odlad rödblommig typ, vilken även utmärkes genom ljusare foderholk och mera gråblå blad;

den säljes i regel under något av namnen Suaveolens eller Columnae. I sin ursprungliga form med visserligen små men renfärgade, djupröda blommor utan något som helst spår av ljusare ränder eller punkter, är denna röda gullviva en trädgårdsväxt av yppersta slag, och den var också i gamla trädgårdar högt skattad. Den har emellertid numera, dels genom slumpvis skedd korsning med gulblommande former, dels genom frösådd i hög grad urartat, och bland de genom strimor och fläckar vanställda, smutsigt orangeröda trädgårdsgullvivor, som i sådan mängd säljas på torgen, finner man så gott som aldrig en renfärgad blomma¹. Bland de gula trädgårdsvivorna däremot finner man ofta nog goda typer, genom större blommor och kraftigare färg skilda från den vilda gullvivan.

P. elatior. Också denna viva, stundom kallad storvivan — engelsmännens Oxlip — förekommer vild i Sverige, men endast som en mycket stor sällsynthet på enstaka platser i Skåne. I mellersta Europa däremot är den mångenstädes, framför allt i bergstrakterna, allmänt förekommande. Den skiljer sig från *P. veris* genom större, mera blekt svavelgula blommor med plattare, ej skålformigt bräm. Foderholken är mindre och stängeln tunnare än hos *P. veris*. De markerade, starkt orange-gula små fläckar vid basen av blombladen, som äro så karakteristiska för gullvivan, saknas och ersättas av en blekt grön- eller orange-färgad, ofta nog otydlig ring. Olikteterna äro, då man ser de båda arterna invid varandra, större än en beskrivning kan ge vid handen, och de avvika även vad plantornas egenskaper beträffar avsevärt från varandra.

P. elatior föredrar i stort sett svalare, skuggigare och fuktigare platser än *P. veris* men blommar det oaktat väl så tidigt. Odlas den i soligt läge, äro blommorna av kort varaktighet, i skugga däremot bibehålla de sig längre. I allmänhet är *P. elatior* till skillnad från vår vanliga gullviva luktlös; den i Skåne vildväxande storvivan har emellertid en visserligen ej så stark men synnerligen fin, om *P.*

¹ Om dessa rader skulle läsas av någon, som är lycklig nog att äga den gamla äkta typen av den röda gullvivan, så vore förf. tacksam för att bli satt i tillfälle att genom byte förvärva en sådan planta.

sikkimensis erinrande doft, vilken ensamt för sig gör den värd att odla.

Våra i Sverige vildväxande typer av dessa båda arter förete i övervintringsstadiet påfallande olikheter. De på våren och sommaren utväxta bladen vissna hos båda arterna på eftersommaren ned, men medan de hos *P. veris* i regel omedelbart ersättas med nya, som i halvutväxt tillstånd övervintra, förblir däremot *P. elatior* bladlös till nästa vår. Dess överjordiska delar utgöras under vintern av i jordytan sittande, på äldre plantor tätt gytttrade, lökliknande stamknoppar av en ärtas eller hasselnöts storlek. Dessa knoppar bestå ytterst av till små fjäll reducerade blad skyddande de inre bladanlagen, vilka först utvecklas i april—maj omedelbart före blomningen. *P. elatior* äger i följd härav en mycket god övervintringsförmåga, vilken den emellertid tyvärr sällan ger i arv åt sina många hybrider med följande art. Förf. odlar den vilda formen i halvskugga i starkt lerhaltig jord, där den trives förträffligt; den håller emellertid tillgodo med jordmån av mycket olika slag.

Under denna art upptagas i svenska och ofta nog även i utländska växtförteckningar ett stort antal trädgårdshybrider av delvis oklart ursprung, vilka i denna artikel återfinnas under namnet *P. polyanthus*. *P. acaulis*, jordvivan, engelsmännens Primrose, är, vare sig hon uppträder i sin enkla vildmarksdräkt, eller då hon ikläder sig den konstrika skrud en gammal kultur skänkt henne, dock alltid till hela sitt väsen vivornas, kanhända en smula bortskämda, men av alla dyrkade prinsessa. Såväl gullvivan som storvivan hava trots sina många tilldragande egenskaper ändock en mera ordinär prägel; *P. acaulis* däremot äger i rikt mått all den särskilda charme, som ställer vissa utvalda blomster i en klass för sig.

Från de båda föregående, som hava blommor i flock på hög stängel, skiljes den lätt, genom att de enblomstriga blomskäften utan någon gemensam stängel utgå direkt från bladrossetten. Då blomskäften äro ungefär av samma längd som bladen och jämförelsevis vecka, komma blommorna att på ett graciöst sätt vila på den låga kudde, bladrossetten bil-

Foto: Förf.
Primula elatior. Den äkta i Skåne vildväxande arten.

Foto: Förf.
Primula acaulis. Den äkta vilda arten.

Foto: Förf.
Primula acaulis sulphurea plena.

dar. Blommorna, som äro ännu större än hos storvivan, framkomma ofta oerhört rikt, och en och samma planta kan under gynnsamma vårar vara i blom nära två månader i sträck. Kulturformerna pläga dessutom oftast hava en blomningsperiod även under hösten.

Den vilda jordvivans blommor hava en ren, ljusgul färg, luftigare, klarare och mera lysande än hos de andra vivorna. Blomman är i sin mitt tecknad med en mörkt orange-gul stjärna. Varieteter med rödaktiga och vita blommor förekommer även i naturen, och dessa hava bidragit till uppkomsten av de många olika färgade trädgårdsformerna. *P. acaulis* växer i vilt tillstånd över stora delar av England, Frankrike, Italien och Balkanhalvön samt är från detta sitt huvudområde spridd framför allt utefter kusterna alltifrån Norges västkust över Danmark, Holland, norra Spanien och Medelhavsöarna till Svarta och Kaspiska haven. Den skyr det inre av kontinenterna med där rådande hårda vintrar

och heta somrar och föredrar de varma kustländerna med deras jämnare årstemperatur och fuktigare klimat. Dess mest omtyckta ståndorter äro av buskar eller lövträd skuggade platser, där vårsolen tidigt kan verka, och där jordmånen är rik. På sådana ställen blommar den hos oss samtidigt med blåsippan, och dessa varandra så olika vårblommor utgöra i själva verket odlade tillsammans i vildparken en av de skönaste blomstertavlor våren i vårt land kan ge. Den vilda varieteteten med rödaktiga blommor, som oftast säljes under namnet *P. altaica* eller *P. Sibthorpii* men så gott som aldrig under sitt rätta namn. *P. acaulis* var. *rubra* blommar ännu tidigare än huvudarten.

De många trädgårdsformerna däremot, som finnas med såväl enkla som fyllda blommor, hava gärna något senare blomningstid. Färgskalan hos de enkla formerna går från renvitt, ljus- och höggult, till alla toner av skärt, högrött och mörkrött. Ett antal namnformer

äro fixerade, vilka vida överträffa de plantor, som erhållas vid frösädd. Främst bland de vitblommade står Harbinger och bland de mörkröda Miss Massey, båda juveler av fullkomligaste slag.

En plats för sig intar den blå *P. acaulis*, som det för c:a 40 år lyckades den berömde engelske trädgårdsentusiasten G. F. Wilson att frambringa, och som de allra sista åren såväl i England som i Tyskland bragts till en hög grad av fullkomning. Flertalet av de vid frösädd uppkommande blåblommade plantorna har visserligen blekt och orent färgade eller fläckiga blommor, men av gott frö erhålles dock även fullgoda former med färger från djupaste purpurblått till renaste och kraftigaste blåsippblått. En var, som lyckats erhålla en renfärgad och ofläckad form av denna blomma, bör bevara den som en dyrbar klenod; tyvärr är den emellertid i Sverige mångenstädes svår att övervintra.

Detta gäller i än högre grad de dubbla formerna av *P. acaulis*. Allt för många av våra fyllda trädgårdsblommor äro närmast att betrakta som kuriositeter vida underlägsna de enkla stamformerna; *P. acaulis* däremot tillhör liksom rosen och pionen det fåtal blommor, vars dubbla kulturformer äga en skönhet, som fångslar en var. De tätt och regelbundet fyllda blommorna hava färger av den luftigaste klarhet, och en planta översållad med dessa fagra små blomster ger intrycket av en knippa utsökta miniatyrrosor. Flera av dem äga, delvis i förstärkt grad, den rena och friska violdoft, som även åt många av de enkla formerna ger ett ökat behag.

Odlingen av de dubbla formerna möter emellertid i Sverige stora svårigheter. Deras fordringar på såväl jordmån som läge äro exklusiva, och även om man i dessa avseenden kan tillfredsställa dem, hjälper det föga på platser, vars klimat ej helt är efter deras sinne. Flertalet av dem kan här i landet näppeligen odlas med framgång annat än på gynnsamt belägna platser i Skåne med jämnt och fuktigt havsklimat. Till och med i England trivas de blott på enstaka platser, och deras rätta hem är Irland med dess utpräglade öklimat. Där äro de dubbla *P. acaulis* föremål för den mest sakkunniga och kärleksfulla

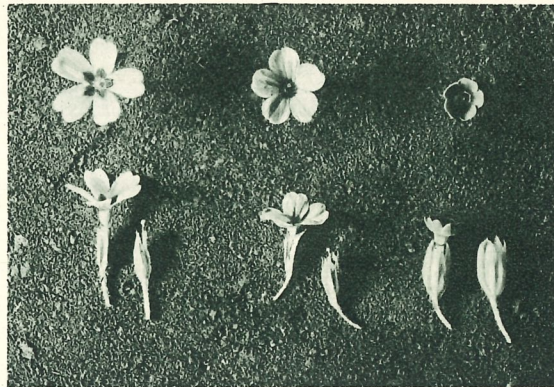

Foto: Förf.
Primula acaulis, elatior och veris. De rena vilda arterna.

omvårdnad, vilken de återgälda genom att i det fria nå en frodighet och blomsterrikedom, som eljest endast kan uppnås vid krukodling i kallhus. Förf. har därifrån lyckats erhålla ett urval av de bästa formerna, men det är endast några få av dem, som uthärdat våra vintrar. Det vore emellertid i hög grad önskvärt, att skånska odlare på lämpliga platser ville pröva dem, varigenom det måhända bleve möjligt, att dessa vivornas klenoder kunde aklimatiseras även i Sverige. En för dem lämplig jordblandning erhålles av den kraftiga mulljord, som bildas, där ekar växa i söderslutningar på god kalk- och lerhaltig jord, genom att till tre delar därav sätta en del god köksträdgårdsjord, en del gammal kogödsel och en del fin sjösand. Växtplatsen måste med undantag av den tidiga våren vara skuggig, men på samma gång varm och sommaren igenon fuktig, sådan som botten och sidorna av djupa bäckdalar överväxta med buskar och lövträd. I trädgårdar äro dylika platser svåra att åstadkomma, emedan jorden under träd och buskar där under sommaren gärna blir för torr. Ormbunkar äro i detta avseende mera fördelaktiga som skuggbildare, men det gäller se till, att deras ytliga rotnät hålles undan från plantorna.

Några av de dubbla former förf. prövat uppräknas här i den ordning de visat sig härdiga: sulphurea plena, svavelgul; lilacina plena (double mauve), starkväxande, skär; alba plena, välformad, renvit; Marie Crousse, lilafärgad med vita kanter; Arthur Dumoullin, robust, blåviolett; sanguinea plena, även kallad

Primula Julia Purpurkissen (t. h.). P. Wanda (t. v.).

Foto: Förf.

Red Paddy, högröd; Cloth of Gold, mörkare gul; Burgundy, purpurrod.

Nästan lika högt skattade som de dubbla *P. acaulis* äro i England de former, som där kallas Hose-in-Hose och Jack-in-the-Green. De förra hava blommor med två bräm på något avstånd från varandra, hos de senare är foderkalken omvandlad till friskt gröna, tumslånga småblad, strutformigt omslutande blomman. Båda förekomma med olika renodlade färger, och något mera utsökt än den snövita Finnola-Hose eller en starkfärgad Crimson-Jack är svårt att uppleta. Andra mera egendomliga former med färgade foderblad m. m. finnas även, men de hava mera uteslutande kuriositetsvärde. De böra alla, även om en del av dem äro härdigare än de dubbla *P. acaulis*, dock odlas med samma omsorg.

P. polyanthus. Under detta namn pläga grupperas de många trädgårdshybrider, som med växtsättet hos *P. elatior* förena de stora och mångfärgade blommorna hos *P. acaulis*. De kunna ur trädgårdssynpunkt sett betraktas som robust växande *P. acaulis* med blommor i flock på en högre eller kortare stängel. Rörande deras härkomst äro meningarna delade.

De göra visserligen i allt intryck av att vara korsningsprodukter av *P. acaulis* och *elatior*, men utan tvivel finnes hos de flesta av dem även blod från *P. veris*; enligt vissa auktoriteter är det denna senare och *P. acaulis*, som givit upphov till den ursprungliga rasen av *P. polyanthus*. I vilket fall som helst har denna ras numera efter ständigt upprepade korsningar förlorat allt som från början möjligen kan ha erinrat om gullvivan, däribland även dennas härdighet och förnöjsamhet. *P. polyanthus* växer visserligen, om den odlas i god jord, villigt och frodigt samt utvecklar en stor blomsterrikedom, men den bibehåller liksom *P. acaulis* de fullt utväxta bladen över vintern och skadas därför lätt under hårda vintrar. Den är emellertid effektivare än någon av de andra trädgårdsvivorna, och dess bästa former hava mycket stora, välbildade blommor med rena färger och angenäm doft. Följande färgtyper finnas i mer eller mindre rena stammar: vita, vitt med gult öga, ljus- till mörkgult och orange, skärt och rosa samt alla toner av rött ända till nästan brunsvart, lavendelblått, samt dessutom mörkfärgade med gul eller vit kant. De flesta hava

ett stjärnformigt, ofta starkt framträdande gult öga.

Vid sådd även av bästa frö från dessa olika färgtyper erhålles emellertid en mycket stor procent plantor med mindrevärdiga blommor. Det är för den skull ofta önskvärdt att genom delning föröka typer med särskilt goda blommor, ehuru de på detta sätt åstadkomna plantorna sällan bliva varken så kraftiga eller snabbväxande som de, vilka erhållas vid frösådd. Delningen sker bäst i april månad, då nybildade rötter börja växa ut från basen av bladrossetten, varigenom plantorna hastigt kunna rota sig och tillväxa. Under hösten sker däremot på delade plantor knappast någon rotbildning alls, varför förökning på detta sätt då ofta misslyckas. Vid delningen, som bör ske minst vart tredje år, medtages ej för mycket av de gamla, djupt sittande rötterna, vilka lätt angripas av röta. *P. polyanthus* har liksom *P. acaulis* benägenhet att växa upp allt för högt över jordytan, vilket medför, att de nya rötterna, som bildas under bladrossetterna, lätt torka bort, innan de nå jordytan. Om delning ej sker, är det för rotbildningens skull därför lämpligt, att höst och vår lägga ny, god jord ovanpå den gamla. En ofta upprepad delning och omplantering i ny jord är emellertid liksom hos de finare formerna av *P. acaulis* nödvändig, om plantorna skola bibehålla sin växtkraft.

Även av *P. polyanthus* finnes ett ej ringa antal namnformer med såväl enkla som fyllda blommor, varjämte olika typer av Hose-in-Hose och Jack-in-the-Green förekomma här lika väl som hos *P. acaulis* och *veris*. Det är dock endast de enkelblommande, som äro mera lättodlade; de övriga hava fullt ut samma fordringar, som de dubbla *P. acaulis*. Också för de enkla händer det ofta nog, att en sträng vinter blir ödesdiger, och detta är utan tvivel orsaken till, att dessa praktfulla trädgårdsvivor ej fått större spridning i vårt

land. De utgöra emellertid det bästa tänkbara material för fortsatt hybridisering. Av sådana sunda och kraftigt växande former som exempelvis den renvita, starkt doftande och jämförelsevis härdiga Old White sweet-scented Polyanthus borde vid sakkunnig korsning med lämpliga typer av *P. veris* eller *elator* en även hos oss fullt härdig ras av *P. polyanthus* kunna frambringas.

P. Juliae. Denna från Kaukasus härstammande primula erinrar till växtsättet om *P. acaulis*, men har smärre, hjärtformiga, glatta blad och rödvioletta blommor med svavelgult öga. Den breder sig genom starkt förgrenade, i jordytan liggande utlöpare snart ut till täta mattor, vilka med lätthet kunna delas.

Någon planta som med säkerhet tillhör den vilda arten har förf. ej lyckats erhålla. Av den genom korsning med *P. acaulis* uppkomna trädgårdshybriden *P. Helenae* har nämligen under de senaste åren genom återkorsning med *P. Juliae* uppstått en mängd former, som numera säljas dels under själva artens, dels under nya namn. Bland dem, som här blivit prövade äro för odling i rabatter Wanda och för stenpartiet Purpurkissen de bästa. Den förra har större blommor på jämförelsevis långa skaft, den senare smärre, men tätsittande blommor, vars skaft ej äro längre än bladen. Båda hava en inom blomstervärlden sällsynt djup men dock stark och lysande, purpurlila färg.

Trädgårdsformerna av *P. Juliae* odlas utan svårighet i en lätt men närande, en smula fuktig jord. De böra sättas på en öppen men mot för starkt solsken skyddad plats. Deras vinterhärdighet synes vara mycket stor, och överhuvudtaget utgöra dessa lättskötta primulor ett av de bästa tillskott i växtbeståndet, som våra trädgårdar på länge erhållit.

(Forts. i kommande nummer.)

Sigfrid Ericson.

Förelisningsrummet i auktionshallen.

Trädgårdsauktionerna i Odense.

Affärlivet inom trädgårdsvärlden har ej i allt förmått att följa med de sista årtiondenas stora förändringar. Sedan långliga tider tillbaka har trädgårdsmannen sökt sig in till närmaste torg som avsättningsort för sina produkter, samma system för avsättning fortgår alltjämt, en avvikning från detta system har i år börjats i Danmark, genom bildandet av en försäljningsorganisation.

I Odense har en auktionshall efter holländskt mönster öppnats. Den har tavla med elektrisk visare och nummerade platser för köpare. Hallen invigdes den 29 maj i år och har nu efter 3 månaders verksamhet haft en omsättning på något över 1/2 miljon.

Affärerna försiggår vid auktion, efter samma system, som under lång tid har praktiserats i Holland. Förutom frukt och grönsaker säljas även blommor. Auktionerna pågå varje söckendag, med början kl. 6 f. m. Auktionsanbudet sker med hjälp av det holländska uret, som ses på bilden på nästa sida. Uret har kostat 5,000 kr. På urskivan finnes i en cirkel

en rad tal från 1 till 99. Man ser visaren, som vandrar runt urtavlan och pekar på siffrorna. Innanför cirkeln ser man olika fält med runda rutor, var och en försedd med ett nummer, som svarar till numret på köparens sittplats. På köparens plats finnes en elektrisk kontakt, som står i förbindelse med köparens nummer på urtavlan, och när man trycker på kontakten tändes bakom respektive nummer en lampa, som upplyser numret så att envar kan se vem som har tryckt. Samtidigt med att lampan tändes, stannar visaren och anger det pris, som av köparen är bjudet för varan.

Vad som saknas för att ge auktionerna helt igenom holländsk karaktär är kanaler och pråmar, varpå de olika trädgårdsalstren kunna fraktas fram till auktionsplatsen, men i stället har man små vagnar. Säljarens varor lastas vid inlämningen på dessa vagnar och bliva försedda med säljarens (föreningsmedlems) nummer. Därefter blir varan granskad av trädgårdsmännens försäljningsförenings kon-